

Sygn. akt VII K 636/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Zielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Siwek

Prokurator: Beata Wojciechowska, Jarosław Anioł

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 2016 roku, 10 marca 2017 roku,

sprawy A. S. (1) z d. J., c. M. i A. z domu S., ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 10 listopada 2013r. w P. działając w wspólnie i w porozumieniu z E. O. (1) i inną osobą, w stosunku do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w umowie kredytowej o numerze (...) na zakup towarów i usług, zawieranej za pośrednictwem A. S. (2), właścicielki firmy (...), sfalszowała umowę w ten sposób, że E. O. (1) podrobiła na umowie podpis wnioskodawczyni B. O., zaś A. S. (2) przekazała ten dokument do S(...), dzięki czemu wyłudziła kredyt na zakup zestawu czyszczącego w łącznej kwocie 4200zł na szkodę (...) Bank SA ul. (...), (...)-(...) W.,

tj. o czyn z art. 297§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb.z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

1. oskarżoną **A. S. (2)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z tym uzupełnieniem, że przyjmuje, iż wprowadziła w błąd i doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. we W., wyczerpując swoim zachowaniem dyspozycję art. 297§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 4§1 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk i art. 33§2 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 845 (osiemset czterdzieści pięć) złotych tytułem zwrotu wydatków i zwalnia ją od opłaty.

Sygn. akt VII K 636/15

UZASADNIENIE

A. S. (2) od 2008 r. prowadziła własną działalność gospodarczą, w ramach której oferowała do sprzedaży produkty ekologiczne. Jednym z rodzajów produktów, które oskarżona oferowała były produkty czyszczące z nanosrebrem.

/wyjaśnienia A. S. (2) – k. 189v.-190/

A. S. (2) współpracowała z (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. W ramach tej współpracy, oskarżona jako pośrednik banku oferowała możliwość pokrycia ceny zakupu sprzedawanych zestawów z kredytów udzielanych przez bank za jej pośrednictwem.

/wyjaśnienia A. S. (2) – k. 189v.-190,

zeznania J. B. – k. 10v.-11/

W przypadku pozytywnego zweryfikowania potencjalnego kredytobiorcy kwota pieniężna stanowiąca przedmiot umowy kredytu była przez bank przekazywana A. S. (2) w celu pokrycia ceny zakupu oferowanych przez nią przedmiotów.

/wyjaśnienia A. S. (2) – k. 189v.,

zeznania J. B. – k. 10v-11/

A. S. (2) w nieustalonym dniu, w listopadzie 2013 r. zaproponowała E. O. (1) zaciągnięcie kredytu gotówkowego. Po weryfikacji na infolinii banku okazało się, że E. O. (1) nie posiada zdolności kredytowej.

/wyjaśnienia E. O. (1) – k. 60v.,

zeznania E. O. (1) – k. 29, 191v.,

wyjaśnienia B. O. – k. 57v.,

zeznania B. O. – k. 26,

wyjaśnienia A. S. (2) – k. 189-189v./

E. O. (1) zaproponowała następnie zaciągnięcie kredytu gotówkowego przez swojego męża. Po sprawdzeniu na infolinii banku okazało się, że mąż E. O. (1) nie posiada zdolności kredytowej.

/wyjaśnienia E. O. (1) – k. 60v.,

zeznania E. O. (1) – k. 29, 191v./

Wobec niemożliwości uzyskania kredytu we własnym imieniu, E. O. (1) zaproponowała zaciągnięcie kredytu gotówkowego na swoją córkę – B. O.. E. O. (1) poinformowała A. S. (2), że B. O. jest osobą niepełnosprawną. A. S. (2) zgodziła się na udzielenie kredytu na córkę E. O. (1).

/wyjaśnienia E. O. (1) – k. 60v.-61,

zeznania E. O. (1) – k. 191v.,

wyjaśnienia B. O. –k. 57v./

Oskarżona przygotowała i sporządziła formularz wniosku kredytowego o numerze (...), w którym wpisała dane osobowe B. O..

/wniosek kredytowy – k. 22-23v.,

wyjaśnienia E. O. (1) – k. 61,

zeznania E. O. (1) – k. 191v.,

wyjaśnienia B. O. –k. 57v./

Dane te zostały wpisane do wniosku na podstawie dowodu osobistego B. O. przekazanego przez jej matkę.

/zeznania E. O. (1) – k. 191v.,

wyjaśnienia A. S. (2) – k. 189v./

A. S. (2) we wniosku kredytowym w części A zamieściła informację, że B. O. od 01 czerwca 2012 r. pozostaje zatrudniona na stanowisku (...) w (...) P. (...) z siedzibą w M., M. (...) a także, że z tego tytułu uzyskuje wynagrodzenie miesięczne w kwocie 1.300,00 zł netto.

/wniosek kredytowy – k. 23v./

Pod wnioskiem kredytowym, za zgodą A. S. (2) oraz w jej obecności, za B. O. podpis złożyła jej matka E. O. (1). Na wniosku kredytowym E. O. (1) wpisała imię i nazwisko B. O.. Dziewczyna nie umie pisać i czytać.

/zeznania E. O. (1) – k. 29, 191v.;

zeznania B. O. -190v/

Wniosek kredytowy, zawierający jednocześnie treść umowy kredytu, podpisany został w dniu 10 listopada 2013 r.

/zeznania świadka J. B. – k. 10v-11/

Z wniosku kredytowego wynikało, że kredyt miał zostać zaciągnięty w celu sfinansowania zakupu zestawu czyszczącego, którego cena wynosiła 4.200 złotych.

/wniosek kredytowy – k. 22/

Kwota kredytu w wysokości 4.200 zł tytułem pokrycia ceny zakupu zestawu czyszczącego została przelana na rachunek bankowy działalności gospodarczej prowadzonej przez A. S. (2).

/wyjaśnienia A. S. (2) – k. 189v.,

zeznania J. B. –k. 11/

B. O. wyraziła zgodę na zaciągnięcie przedmiotowego kredytu. Chciała w ten sposób pomóc mamie.

/wyjaśnienia E. O. (1) – k. 192,/

zeznania B. O. – k. 190v./

Żaden zestaw czyszczący nie został sprzedany kredytobiorcy, a rzeczywistym celem działań A. S. (2) oraz E. O. (1) było uzyskanie z banku kwoty pieniężnej będącej przedmiotem kredytu.

/wyjaśnienia E. O. (1) – k. 61,

zeznania E. O. (1) – k. 29, 191v./

A. S. (2) kwotę kredytu wypłaciła E. O. (1) w kilku częściach.

/wyjaśnienia E. O. (1) – k. 61,

zeznania E. O. (1) –k. 29, 191v.,

zeznania B. O. – k. 26,

wyjaśnienia B. O. – k. 57v.,

E. O. (1) w dniu 30 listopada 2013 r. pokwitowała odbiór zestawu czyszczącego na druku pokwitowania, pomimo iż nigdy zestawu takiego nie otrzymała. W rzeczywistości pokwitowanie dotyczyło odbioru kwoty 4.200 zł tytułem udzielonego kredytu.

/potwierdzenie odbioru towaru – k. 20,

zeznania E. O. (1) – k. 29, 192,

wyjaśnienia A. S. (2) – k. 189/

Pieniądze uzyskane z zawartej umowy kredytu miały zostać przeznaczone na komunię syna E. O. (1).

/wyjaśnienia E. O. (1) – k. 61,

zeznania E. O. (1) – k. 191v.,

wyjaśnienia B. O. – k. 57v.,

zeznania B. O. – k. 190

B. O. w chwili podpisania umowy kredytu miała 20 lat. Stwierdzono u niej niepełnosprawność związaną z przebyciem we wczesnym okresie życia zapalenia opon mózgowych. Z tego tytułu pobiera rentę. Jest uczennicą (...) w P.. Nigdy nie była zatrudniona. Nie umie pisać ani czytać. Potrafi podpisać się tylko swoim imieniem.

/wyjaśnienia E. O. (1) – k. 60v.,

zeznania E. O. (1) – k.

wyjaśnienia B. O. – k. 57v.

zeznania B. O. – k. 26, 190v./

Oskarżona A. S. (2) ma 50 lat. Posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest cukiernikiem. Jest bezrobotna i pobiera z tego tytułu zasiłek. Jest rozwiedziona. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie posiada majątku.

/dane osobo-poznawcze – k. 188v./

Oskarżona była karana. Wyrokiem Sądu Rejonowego w P.z dnia (...) w sprawie (...) została za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk inne.

/dane o karalności – k. 195/

Oskarżona przesłuchana na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzuczonego jej czynu i wyjaśniła, że E. O. (1) zdecydowała się zakupić u niej na kredyt zestaw czyszczący, a kredyt miał zostać zaciągnięty na córkę E. O. (1), B., bo ta pracowała. Dalej wyjaśniła, że E. O. (1) podała jej dowód osobisty córki, która spała wtedy w mieszkaniu. Następnie oskarżona wpisała we wniosku kredytowym dane B. O., w tym co do miejsca jej pracy, a po przekazaniu tych danych na infolinii otrzymała zgodę banku na udzielenie kredytu B. O. i wróciła na podpisanie wniosku. Oskarżona wyjaśniła, że E. O. (1) wzięła od niej dokumenty i powiedziała, że poda córce do pokoju, a następnie wróciła z podpisanymi dokumentami. Oskarżona wyjaśniła, że w dniu podpisywania wniosku ogóle nie widziała B. O.. Wedle wyjaśnień, oskarżona miała wziąć wniosek i zamówić czyściki. Po pewnym czasie, zadzwoniła do E. O. (1) w celu umówienia się na odbiór towaru, jednakże ta poinformowała ją o tym, że chciałaby

się wycofać z zakupu sprzętu czyszczącego. Oskarżona wyjaśniła, że poinformowała E. O. (1), że jest to niemożliwe z uwagi na upływ okresu 14 dni, w którym anulowanie umowy przez bank było możliwe. Wyjaśniła dalej, że E. O. (1) zaproponowała, żeby oskarżona sprzedała we własnym zakresie zamówione czyściki, czemu początkowo oskarżona oponowała. Oskarżona wskazała, że ostatecznie zgodziła się na tę propozycję i miała dać jej pieniądze ze sprzedaży sprzętu, które E. O. (1) miała przeznaczyć na spłatę kredytu. Oskarżona wyjaśniła, że sprzedała część rzeczy za kwotę ok. 600-700 zł, a następnie ze względu na ponaglenia ze strony E. O. (1) wypłaciła jej gotówkę w łącznej kwocie 4.200 zł, licząc że sprzeda pozostały towar. Oskarżona wskazała również, że skoro pieniądze wypłaciła do ręki E. O. (1), to chciała, by to ona podpisała na pokwitowaniu, że przyjęła pieniądze.

/wyjaśnienia A. S. (2) – k. 71v.-72/

Oskarżona przesłuchana na etapie postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia w przeważającej części zgodne z tym, o czym wyjaśniła w postępowaniu przygotowawczym. Oskarżona wyjaśniła ponadto, że pierwotnie kredyt na zakup sprzętu czyszczącego miał zostać zaciągnięty przez E. O. (1), jednakże ta po weryfikacji nie dostała zgody banku. Wskazała również, że nie dała E. O. (1) sprzętu czyszczącego, ale pieniądze, nie widziała samego faktu podpisywania umowy oraz że procedura podpisania umowy odbyła się na dwóch spotkaniach. Oskarżona wyjaśniła również, że nie nakłaniała E. O. (1) do podpisania się za córkę, że zakupiony towar sprzedała innej osobie w dacie widniejącej na pokwitowaniu odbioru oraz że nie była świadoma tego, że podpis złożony pod umową nie należy do B. O.. Dalej oskarżona wyjaśniła, że sprzedała czyściki i dała pieniądze E. O. (1), jednakże nie pamięta komu towar ten sprzedała, być może jednak nie sprzedała ich jednej osobie.

/wyjaśnienia A. S. (2) – k. 189-190/

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie zeznań świadków E. O. (1) oraz B. O. oraz zeznań świadka J. B..

Sąd dał wiarę zeznaniom oraz wyjaśnieniom świadka E. O. (1) w całości. Zeznania świadka są spójne i logiczne oraz pozostają konsekwentne w toku całego postępowania. Świadek w sposób wyczerpujący i konsekwentny opisał procedurę towarzyszącą zawarciu umowy kredytu z A. S. (2) jako pośrednikiem (...) Bank S.A., rzeczywisty przedmiot zawartej umowy, swoje starania o uzyskanie od oskarżonej całej kwoty zaciągniętego kredytu, fakt odbioru pieniędzy oraz cel, na który miały zostać spożytkowane te środki. W ocenie Sądu świadek ten nie ma żadnego interesu w tym, aby zeznawać niezgodnie z rzeczywistością lub aby bezpodstawnie obciążać oskarżoną, zwłaszcza, że rola tego świadka w procedurze zaciągnięcia kredytu została wyjaśniona - E. O. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

Ponadto, mając na uwadze sytuację rodzinną (posiadanie na utrzymaniu licznej rodziny) i majątkową (uzyskiwanie dochodów z niewysokiej pensji męża oraz renty B. O.) świadka w listopadzie 2013 r., kiedy zawarta została umowa, w ocenie Sądu nie jest prawdopodobne, aby rzeczywistym celem zawartej umowy miał być zakup zestawu czyścików z nanosrebrem za kwotę 4.200 zł. Wiarygodne jest natomiast to, że prawdziwym celem zawarcia umowy kredytu było pozyskanie środków pieniężnych na zbliżającą się uroczystość komunijną syna.

Sąd dał również wiarę zeznaniom oraz wyjaśnieniom B. O. w części, w jakiej zeznania te korespondują z zeznaniami E. O. (1) oraz pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Sąd miał na względzie fakt, że w chwili czynu u świadka występowała ograniczona w znacznym stopniu zdolność do pokierowania swoim postępowaniem i rozpoznania jego znaczenia, jak również to, że jak wynika z opinii biegłego psychologa wiarygodność zeznań B. O. pozostaje niepewna i należy raczej zakładać duże prawdopodobieństwo niskiej wiarygodności wypowiedzi badanej oraz że jest osobą podatną na sugestie środowiskowe co może mieć miejsce i wynikać z upośledzenia umysłowego. Jednakże biegły psycholog wydając ustną opinię uzupełniającą na rozprawie w dniu 10.03.2017 roku podkreślił, że takie osoby jak (...) są prostolinijne, ufne, wykazują się pewnego rodzaju naiwnością społeczną. Dlatego w ocenie Sądu, pomimo zastrzeżeń biegłego psychologa co do depozycji tego świadka, okoliczności podane przez B. O. w niniejszej sprawie są wiarygodne co do faktu rzeczywistego celu zaciągniętego kredytu, przeznaczenia środków, wypłacania kredytu

etapami przez oskarżoną, zgody B. O. na zaciągnięcie kredytu, niemożliwości pozyskania tego kredytu przez matkę w inny sposób.

W opisanym zakresie zeznania świadka B. O. pozostawały spójne i konsekwentne w toku całego postępowania. W ocenie Sądu świadek nie ma również żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać oskarżoną. Bezsprzecznie jednak pewne fragmenty zeznań świadka z postępowania sądowego nie korespondują z depozycjami oraz wyjaśnieniami świadka z postępowania przygotowawczego, między innymi co do tego, czy A. S. (2) widziała jak E. O. (1) podpisywała się za B. O. na wniosku kredytowym. Tym zeznaniom świadka ze względu na występujące sprzeczności Sąd nie dał wiary i nie uwzględnił ich przy ustalaniu stanu faktycznego.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka J. B., będącego przedstawicielem banku. Świadek ten, pomimo iż reprezentuje pokrzywdzonego, nie ma interesu w tym, aby zeznawać niezgodnie z rzeczywistością. Świadek jest profesjonalistą zatrudnionym przez pokrzywdzony bank, a zeznając opierał na danych wynikających z dokumentacji bankowej.

Sąd w przeważającej większości nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej A. S. (2) złożonym zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym i uznał, że stanowią one realizowaną przez nią konsekwentnie linię obrony.

Oskarżona wyjaśniała bowiem, że:

- nie była świadoma, że podpis złożony pod wnioskiem kredytowym nie należał do B. O.,
- podpis ten został przez E. O. (1) złożony w jej obecności,
- zawartej umowie kredytu towarzyszyła sprzedaż zestawu czyszczącego;
- wycofanie się E. O. (1) zakupu zestawu już po upływie okresu umożliwiającego odstąpienie od umowy kredytu;
- podjęcie się sprzedaży zestawu czyszczącego na rzecz E. O. (1).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej wyłącznie w tej części, w której korespondują one z zeznaniami E. O. (1) oraz B. O., a więc co do przekazania oskarżonej wyłącznie pieniędzy zamiast zestawu czyszczącego oraz wpisania danych B. O. na podstawie dowodu osobistego B. O. przyniesionego przez E. O. (1). Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej również w tej części, której dotyczą one faktu współpracy z (...) Bank S.A., bowiem korespondują one z zeznaniami przedstawiciela banku w osobie świadka J. B., a także tej części, która dotyczy faktu prowadzenia przez oskarżoną działalności gospodarczej oraz przedmiotu tej działalności. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej w pozostałej części stanowią konsekwentnie realizowaną przez nią linię obrony.

Wydana w sprawie opinia biegłych z dziedziny psychiatrii odnosząca się do A. S. (2), jak również opinia psychiatryczna oraz opinia psychologiczna odnoszące się do B. O. nie budzą zastrzeżeń pod względem fachowości i rzetelności. Nie były one także kwestionowane przez strony, dlatego były podstawą ustaleń faktycznych w zakresie tą opinią objętych.

Sąd zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy w postaci wniosku kredytowego oraz pokwitowania odbioru zestawu czyszczącego, przy zestawieniu z treścią zeznań świadka w osobie E. O. (1) oraz B. O. uznał za dowód tego, że formalnie kredyt gotówkowy zaciągnięty został przez B. O., podpis na wniosku kredytowym złożyła E. O. (1) za swoją córkę B., A. S. (2) wniosek kredytowy wypełniła danymi osobowymi B. O., A. S. (2) umieściła we wniosku kredytowym nieprawdziwe dane co do miejsca zatrudnienia B. O. oraz uzyskiwanego przez nią dochodu oraz, że E. O. (1) pod pozorem pokwitowania odbioru zestawu czyszczącego faktycznie pokwitowała odbiór kwoty pieniężnej.

Sąd uznał za wiarygodny także pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

Przestępstwo określone w art. 297 § 1 kk popełnia ten, kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub

instytucji dysponujących środkami publicznymi – kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Dla przypisania odpowiedzialności za czyn zabroniony stypizowany w powyższym przepisie, konieczne jest udowodnienie u sprawcy istnienia zamiaru umyślnego o kierunkowym zabawieniu, bowiem znamieniem strony podmiotowej opisanego występku jest przedłożenie określonego w nim dokumentu lub oświadczenie w szczególnym celu – w celu uzyskania dla siebie lub innej osoby określonego przysporzenia pieniężnego.

Z kolei, popełnienie występku z art. 286 § 1 kk przypisać można sprawcy, który będąc motywowany celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego czynu. Przez wprowadzenie w błąd należy rozumieć wywołanie mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. Podmiotem, który wprowadzony zostaje w błąd może być zarówno osoba fizyczna, osoba prawna, jak i jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, a w przypadku podmiotów niebędących osobami fizycznymi pokrzywdzonymi mogą być zarówno podmioty publiczne, jak i prywatne. Doprowadzenie stanowiące znamię skutku przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk polega na wywołaniu u pokrzywdzonego niekorzystnej decyzji co do rozporządzenia jej mieniem. Stroną podmiotową występku z art. 286 § 1 kk jest umyślność w zamiarze bezpośrednim kierunkowym (ukierunkowanym na cel w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej).

Występek z art. 270 § 1 kk popełnia ten, kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentyczny używa. Podrobienie dokumentu ma miejsce, kiedy zostaje on sporządzony przez osobę nieuprawnioną przy zachowaniu pozorów pochodzenia od rzekomego wystawcy dokumentu (zob. wyrok SN z dnia 24 października 2013 r., III KK 373/13, LEX nr 1386041). Dla wyczerpania znamion czynu zabronionego nie ma przy tym znaczenia, czy działanie zostało podjęte na szkodę, czy w interesie osoby będącej rzekomym wystawcą, w tym również to, czy osoba ta wyraziła zgodę na podrobienie jej podpisu pod dokumentem. Przepis chroni bowiem - o czym już była mowa - dobro powszechne, jakim jest wiarygodność dokumentów, a nie dobro indywidualne (zob. postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2007 r., III KK 122/07, LEX nr 310185). Jednocześnie sprawcy podrabiającemu lub przerabiającemu dokument musi towarzyszyć cel w postaci użycia dokumentu jako autentycznego. Przystępstwo fałszu materialnego dokumentu, gdy czynność wykonawcza polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Mając z kolei na względzie przedmiot, na który zgodnie z art. 270 § 1 kk nakierowana jest czynność wykonawcza podrobienia lub przerobienia dokumentu należy w ślad za art. 115 § 14 kk wskazać, że dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

Jednocześnie zauważyć należy, że przestępstwo w formie zjawiskowej współsprawstwa popełnia ten, kto działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą realizuje znamiona czynu zabronionego, przy czym współsprawstwo zaistnieje zarówno wtedy, gdy każdy ze współsprawców swoim zachowaniem zrealizuje wszystkie znamiona przypisanego czynu, jak również wtedy, gdy zachowania współsprawców wzajemnie się dopełniają, składając się na realizację znamion określonego typu czynu zabronionego i przez to wypełniają przedsięwzięte porozumienie przestępcze. Porozumienie to może zostać zawarte w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany, istotne jest bowiem, aby uczestnik porozumienia miał świadomość i wolę wspólnego popełnienia czynu nagannego (V. Konarska-Wrzosek (red.), Kodeks Karny. Komentarz, 2016, LEX, komentarz do art. 18 k.k.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że działanie oskarżonej podjęte wspólnie i w porozumieniu z E. O. (1) wypełniło znamiona wszystkich opisanych wyżej czynów zabronionych. Oskarżona wraz z E. O. (1) podrobiły dokument wniosku kredytowego w ten sposób, że A. S. (2) uzupełniła go danymi osobowymi B. O. oraz umieściła w nim niezgodne z rzeczywistością dane co do miejsca zatrudnienia oraz wysokości

osiąganego przez B. O. dochodu, a E. O. (1) wniosek kredytowy opatrzyła podpisem B. O., która jednak wyraziła zgodę na zaciągnięcie kredytu. Następnie tak sporządzony dokument został przekazany przez A. S. (2) jako pośrednika do (...) Bank S.A. we W. w celu uzyskania kwoty kredytu. Bank w oparciu o podrobiony i zawierający nierzetelne dane wniosek kredytowy, czym wprowadzony został w błąd co do zdolności kredytowej kredytobiorcy, udzielił kredytu gotówkowego i kwotę pieniężną przekazał A. S. (2), czym doprowadzony został do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy o przestępnym zamiarze oskarżonej świadczą poszukiwania kredytobiorcy polegające na sprawdzaniu zdolności kredytowej kolejnych osób, sporządzenie umowy kredytu przy świadomości okoliczności, że formalnym kredytobiorcą jest osoba niepełnosprawna, sporządzenie wniosku kredytowego w oparciu o nieprawdziwe dane dotyczące miejsca zatrudnienia B. O. oraz osiąganego przez nią dochodu, udzielenie kredytu gotówkowego pod pozorem sprzedaży zestawu czyszczącego, do której w niniejszej sprawie nie doszło, zaakceptowanie faktu podrobienia podpisu B. O. przez E. O. (1), a następnie przekazanie tak sporządzonego wniosku kredytowego do banku w celu uzyskania kredytu.

Oskarżona swoim zachowaniem dokonała czynu, który jednocześnie wyczerpał dyspozycję trzech występów stypizowanych w art. 297 § 1 kk, art. 286 § 1 kk oraz art. 270 § 1 kk, i aby oddać pełną prawnokarną ocenę zachowania oskarżonej, niezbędna jest ich kumulatywna kwalifikacja na podstawie art. 11 § 2 kk. Wobec tego czyn oskarżonej należało zakwalifikować z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Mając na względzie całokształt okoliczności niniejszej sprawy konieczne było dokonanie przez Sąd modyfikacji zarzutu aktu oskarżenia w ten sposób, że opis czynu przypisanego oskarżonej należało uzupełnić o to, iż oskarżona wprowadziła w błąd i doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. we W..

Sąd przy podstawie skazania oraz podstawie wymiaru kary oskarżonej powołał przepis art. 4 § 1 kk, który znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy podstawą prawną ustalenia odpowiedzialności karnej sprawcy są inne przepisy ustawy materialnej niż obowiązujące w dacie orzekania. W niniejszej sprawie w chwili popełnienia przypisanego oskarżonej czynu obowiązywały przepisy względniejsze niż w chwili orzekania o odpowiedzialności karnej – to jest przepisy Kodeksu karnego obowiązującego do dnia 01 lipca 2015 r. Względność przepisów obowiązujących w chwili popełnienia czynu wyraża się w złagodzonych (w porównaniu do obowiązujących w chwili orzekania) przesłankach umożliwiających skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności. Z tych powodów w niniejszej sprawie zasadne było zastosowanie do orzekania o odpowiedzialności karnej oskarżonej przepisów Kodeksu karnego obowiązujących do dnia 01 lipca 2015 r., co implikowało konieczność powołania w części dyspozytywnej wyroku przepisu art. 4 § 1 kk.

Oskarżona jest winna, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu karnego.

Oskarżona jest osobą dorosłą i dojrzałą. W chwili popełnienia zarzuczonego jej czynu była była zdolna rozpoznać jego bezprawność. Oskarżona w chwili popełnienia zarzuczonego jej czynu nie znajdowała się w żadnej nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej, która uniemożliwiałaby jej danie posłuchu normie prawnej. Oskarżona miała możliwość niepodjęcia w ogóle przypisanego jej zachowania, a mimo to chciała, podjęła je i konsekwentnie realizowała. Powyższe doprowadziło Sąd do przekonania, że stopień zawinienia przez oskarżoną jest znaczny.

Przy orzekaniu o karze Sąd baczyl, by była ona adekwatna do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, a także wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które wymierzona kara ma w stosunku do oskarżonej osiągnąć.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą przyjęto znaczny stopień zawinienia oskarżonej oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Przy wymiarze kary Sąd nie dopatrył się w stosunku do oskarżonej żadnych okoliczności łagodzących.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej Sąd kierował się w szczególności popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim, rodzajem i charakterem naruszonych przestępstwem dóbr w postaci wiarygodności dokumentów, mienia oraz prawidłowości funkcjonowania obrotu gospodarczego oraz motywem towarzyszącym sprawcy przy popełnieniu czynu w postaci chęci osiągnięcia korzyści majątkowej.

Z tych samych względów oraz wobec faktu dopuszczenia się przez oskarżoną przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zasadne było wymierzenie oskarżonej obok orzeczonej kary pozbawienia wolności, także kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Liczba stawek dziennych odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu, a wysokość jednej stawki dziennej grzywny odpowiada rzeczywistym możliwościom zarobkowym oskarżonej wyznaczonym wyuczonym zawodem oskarżonej oraz jej dobrym stanem zdrowia, który umożliwia podjęcie zatrudnienia.

Mając na uwadze, że wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej nie przekracza dwóch lat, a oskarżona przed popełnieniem zarzuconego jej czynu nie była wcześniej karana w ocenie Sądu zasadne było warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary na okres próby 2 lat. W ocenie Sądu, zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, a przypisany oskarżonej czyn stanowi niechlubny epizod w jej życiorysie związany z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, a ponadto wymierzenie kary pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia byłoby dolegliwością zbyt surową. Orzeczonego okres dwóch lat próby jest w ocenie Sądu wystarczający dla spełnienia celów orzeczonej kary oraz zweryfikowania przyjętej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy.

Na podstawie na podstawie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżoną od ponoszenia opłaty od kary z uwagi na jej sytuację materialną wynikającą z pozostawania bez zatrudnienia. Sąd miał jednakże na uwadze fakt, że oskarżona pobiera zasiłek dla bezrobotnych i uznał za zasadne jest zasądzenie wydatków, zgodnie z poniższym wyliczeniem.

Na wydatki w sprawie złożyły się:

- ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym w kwocie 20 zł oraz w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.),
- opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w kwocie 30 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.),
- opłata za wydanie opinii sądowo-psychiatrycznej przez biegłych lekarzy psychiatrów w kwocie 496,00 złotych,
- opłata za wydanie opinii psychologicznej przez biegłego lekarza psychologa w kwocie 279 zł.